

The background of the cover is a dark, textured brown. In the upper left, a pale, crescent moon is visible. In the upper center, there is a cluster of dark, stylized flowers and leaves. One flower has a prominent eye-like center. A bright, ethereal light emanates from behind these flowers. In the lower left, a hand with long, pointed, red-tipped fingers reaches upwards. A dark, serpentine shape, resembling a snake or a root, emerges from the bottom left and winds across the bottom of the cover. Several small, bright star-like sparkles are scattered across the lower right portion of the image.

Kateřina Šardická

APOTĚKA

AGNES DIVOTVORNÉ

FRAGMENT

Apotéka Agnes Divotvorné

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kateřina Šardická
Apotéka Agnes Divotvorné – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kateřina řardická

APOTĚKA

AGNES DIVOTVORNÉ

FRAGMENT

*Každému, kdo najde v dnešním temném světě aspoň špetku magie.
Je vzácná. Hýčkejte ji.*

Na počátku všeho byla Trojná Bohyně, která dala světu řád. Bohyně je označována jako trojná kvůli svým třem podobám, jež jsou Panna, Matka a Stařena. Jsou spojovány s lunárními fázemi dorůstajícího Měsíce, úplňku a novu. Trojná Bohyně je minulostí, přítomností a budoucností – včerejškem, dneškem a zítkem. Je zrozením, existencí i zánikem. Bohyně rozdala své magické dary sedmi čarodějkám, sedmi dcerám noci, které se staly jejími zástupkyněmi na Zemi. První z nich má dar vidění budoucnosti. Druhá z nich má dar zaklínání a přeměňování. Třetí z nich má dar porozumět rostlinám a přírodě. Čtvrtá z nich má dar léčit a uzdravovat. Pátá z nich má dar rozumět zvířatům. Šestá z nich má dar provázet mrtvé. Sedmá z nich má dar porozumět přípravě lektvarů a alchymii. Dohromady tyto čarodějky tvoří Velkou sedmičku a své životy zasvětily službě Bohyni.

*úryvek z knihy Podivuhodný grimoár od Edwiny Prozíravé,
kapitola první: Magie v našem světě*

MOŽNÝ ZAČÁTEK

DEN SAMHAINU

Ve vzduchu visí něco zkaženého. Něco podlého, snad i zvráceného, něco, co připomíná rostlinu hnijící od kořenů. Zkrátka něco, co do zdejšího kraje – jak se místní shodují – rozhodně nepatří. Až do onoho rána panuje ve Hvozdu krásný podzim – hřejivý, barevný, objímající zdejší obyvatele svou laskavostí, jako když si vychutnáváte hrnek lahodného čaje pod dekou v teple domova a nic vám nechybí. Ve vzduchu voní sychravo, suché listí při procházce šustí pod nohama a sluneční paprsky laskají po tvářích.

Toho rána obyvatelé Hvozdu vychází před domy, roztahují závěsy a otevírají okenice, aby je uvítala mlha. Ne však tajuplná lehká nadýchaná příkrývka, co k podzimu patří, ale hustá nepropustná kaše, která odrazuje od toho, abyste vůbec vystrčili nos z postele. S ní přichází námraza a sychravo, co zalézá pod nehty. A ještě něco dalšího – něco, co se nedá dost dobře uchopit. Zkrátka v den oslav Samhainu ve vzduchu visí něco zkaženého, někteří se to snaží ignorovat, jiných se okamžitě zmocní obavy.

Abyste rozuměli – do Hvozdu podobné pocity obvykle nepatří. Hvozd je bezpečným místem, útočištěm, kde každý s každým vychází, kde se všichni sousedé znají jménem a vzájemně si pomáhají. Místem, kde ostatně chce žít každé stvoření, každý kouzelný tvor z širého okolí, a každý zde je také bez rozdílu vřele vítán.

Za jiných okolností by náhlou změnu počasí a nálady možná nevnímali tak silně, ale podezření budí den, kdy k tomu dojde. Samhain je podzimní svátek mrtvých a nachází se na půli cesty mezi podzimní rovnodenností a zimním slunovratem. O Samhainu přichází zima a s ní krátké studené dny, pustá planina a temnota. Je to čas, kdy se závoj mezi viditelným a neviditelným světem ztenčí a nadpřirozené síly proudí touto trhlinou do našeho světa. Je to čas, kdy lidé musí stanout tváří v tvář svým démonům a strachům. Je to období, kdy je vše možné. A proto se každoročně před těmito podvrtnými živly chrání zaříkáním a ochrannými kouzly. Jenže toho rána přestávají fungovat a Hvozd je náhle po mnoha letech zase zranitelný.

Jako první si toho všimne Hilda, širým okolím zvaná Květomluvná. Vstane časně, jak je u ní zvykem. Mávnutím ruky zatopí v kamnech a postaví vodu na čaj. Připraví si svoji oblíbenou bylinnou směs pro dobrou náladu. Zatímco se lístky rostlin, které sama vysela, s láskou se o ně měsíce starala, před časem je sklídila a usušila, louhují v otlučené konvičce, splétá si vlasy do copu. Při chystání snídaně si ještě zvesela prozpěvuje. Z kuchyně vchází rovnou do skleníku, aby zkontrolovala úrodu. Hrnek čaje jí vyklouzne a rozbije se o zem. Všechny její rostliny jsou mrtvé.

To je první znamení.

Téměř ve stejný okamžik na protějším kopci za městem vstává do nového dne i Hazel, zvaná Podivuhodná. Od chvíle, kdy otevře oči, ví, že je něco špatně. Zvířata jsou neklidná. Cítí to. Magičtí tvorové, o které pečuje, ve svých kotcích a stájích vyjít, houkají,

všelijak povykují a hulákají. Snaží se ji varovat. Hazel z postele skočí přímo do holínek a zamíří do stájí. Divocí gryfové naráží zprudka do brány a z jejich hrdel unikají bolestné nářky. Jsou vyděšení. A gryfové se jen tak něčeho nebojí.

To je druhé znamení.

Sybil, zvaná Jasnozřivá, spatří první náznaky dlouhé týdny před Samhainem. Nikomu o nich neříká a obavy v sobě dusí. Je úzkostlivá, snad proto, že ji pohledy do budoucnosti znepokojují odjakživa. Poslední dny se věnuje věštění z křišťálové koule, čte z čajové sedliny i vlastní ruky. Stále dokola vykládá na stůl tarotové karty, a dokonce se odhodlá věstit ze starodávných run, což jí ostatně nikdy moc dobře nešlo, takže se nediví, když v nich nic kloudného nevidí. Všechny další předpovědi však vychází stejně – v noc Samhainu do Hvozdu pronikne neznámá temnota. A když toho rána v kartách zahlédne tu nejobávanější, sevře se jí hrdlo.

To je třetí znamení.

Temným lesem se líně vlečou cáry přízemních mlh a v dáli zlověstně zní krákání havranů. Na tuto část města žádné denní světlo nedopadá. Perenella, zvaná Černočerná, je na Samhain připravená. Lépe než jiní. Tohle je její svátek, její sabat, o kterém se cítí nej-mocnější. Od brzkého rána rozsvěcí svíce v lebkách rozmístěných na svém plotě, aby duše zemřelých našly cestu. Až budou večer procházet, uvítá je a náležitě uctí. Trvá jí dlouho, než pochopí, že něco není v pořádku. Na cestách, o které se stará, leží podříznutý tucet kohoutů.

To je čtvrté znamení.

Edwina, zvaná Prozíravá, má pomalé ráno. Spí o něco déle než ostatní čarodějky, protože ví, že sabat o dnešní noci bude náročný a bude ji stát hodně sil. Taky ji pronásledují noční můry, kvůli kterým bývá vzhůru do svítání. Mlha za okny ji znepokojí, ale ne

natolik, aby se nevrhla na přípravy. Když se jí nepodaří provést první kouzlo, považuje to za náhodu. Potom ale nedokáže ani jednoduché zaklínání. Magie nepřichází, necítí ji. Vnitřní intuice jí napoví, že je potřeba svolat ostatní čarodějky, a tak zapálí oheň v krbu, aby jim dala znamení. Pak stojí za oknem a sleduje ostatní. Postupně se rozhoří další. A další. Ale pořád ne dost. Má jich plápolat sedm, ale k nebi stoupají jen čtyři rudé čarodýmy.

To je páté znamení.

Jediná Olwyn, zvaná Křivolaká, se toho rána neprobouzí doma, ale na cestách. Brodí se už druhým dnem močály ve snaze pochytat divoké *ignis fatuus*, které topí pocestné smrtelníky, jak se jim zlíbí. Je unavená, protože lov zatím není moc úspěšný. Není daleko od domova, když uvidí v dáli hořet výstražné čarodýmy ostatních čarodějek. Rudá – to značí nebezpečí. Rozhodne se proto vrátit. Když míjí Šibeniční vrch, nakrátko se jí zmocní pocit, že na něm vidí sedm oběšených.

To je šesté znamení.

A pak tu máme Agnes, zvanou Divotvorná, která si žádných podivností nevšímne. Dveře do její vyhlášené Apotéky se toho dne totiž poprvé neotevrou zákazníkům. Nemůže si ničeho všimnout, protože není k nalezení.

To je sedmé znamení, že věci nejsou v pořádku.

Hilda je neklidná. Sedí jen v noční košili na střeše svého domu, jednou rukou objímá komín a druhou svírá dalekohled. Kontroluje jeden čarodým za druhým. Hazel žijící naproti zapálila svůj téměř okamžitě, vždycky byla nejsvědomitější. Z dalších čarodějných příbytků postupně stoupají sloupce dýmu během hodiny. Jenže tři ani kolem poledne nehoří. U Olwyn bydlící v hlubokém lese za řekou, to není takové překvapení, bývá často na cestách a do Hvozdu se vrací jen pro nezbytné zásoby. Perenella dost možná spí,

protože pracuje v noci a ničeho si nevšimla. To ta poslední, Agnes, ji znepokojuje. Dráždí ji, vyvolává v ní obavy, otevírá otázky. Co se, u Bohyně, děje s Agnes? Proč neodpovídá? Souvisí ta znamení s ní? Déle už to nevydrží. Převlékne se do svých milovaných zelených barev, které tolik odráží její lásku k přírodě, a vyrazí do města. Noční motýl, její familiár, ji následuje.

Hvozd je rozlehlejší, než by se mohlo zdát. Na žádné mapě ho však nenajdete. Popravdě řečeno, kdybyste se snažili nějakou mapu otevřít a pátrat v ní, Hvozd by ležel někde uprostřed území označovaného jako *terra incognita* – země neznámá. Kolem dokola ho obklopují prastaré lesy – odtud jeho ne příliš důmyslný název – a najít v nich správnou cestu chce víc než schopnost číst v mapách. Chce to špetku nadpřirozena, protože Hvozd zůstává smrtelníkům ukrytý. Pokud se ho přece jen pokusí někdo docela obyčejný najít, stezky ho samy odvedou jiným směrem. Hvozd je útočiště pro nadpřirozené, pro nepochopené, kteří do světa lidí nepatří. Na jeho hranicích stojí sedm příbytků, tvořících dohromady sedmicípou hvězdu, která zapečetuje kouzlo utajení. A z jednoho cípu do druhého teď Hilda kráčí dlážděnou cestičkou.

Za jiných okolností by se stavila na trhu, aby prodala něco málo ze svých bylin. Nakoupila by to, co jí doma chybí, a dala se s někým do řeči. Dnes ale na nic z toho není čas. Pospíchá přímo k Apotéce, kterou Agnes vlastní a provozuje. Když se starý dům s křivou střechou vynoří zpoza stromů, vidí, že se v oknech nesvíí. Noční motýl jí přistane na prstu. Hilda zpozorní. Familiárové poznají nebezpečí.

„Cítíš něco...?“ zeptá se, jako by jí můra snad mohla odpovědět.

Motýl zamáchá divoce křídly a obletí dům kolem dokola. Nápis *Apotéka Agnes Divotvorné* visí nakřivo a visel tak odjakživa. Zvenčí vypadá dům docela obyčejně, má tlusté kamenné zdi

a doškovou střechu porostlou mechem. Hilda se snaží přes malá okna nahlédnout dovnitř, ale moc toho nevidí – snad jen pár přecpaných polic ponořených ve tmě. Váhavě zabuší na dveře a čeká, ale nic se nestane. Zabuší proto znovu. Čím déle se nikdo neozývá, tím více se jí prohlubuje vráska mezi očima.

„Neodpovídá?“ ozve se za jejími zády náhle.

Slyšela ji přicházet, slyšela, jak našlapuje na udusané hlíně, jak jí šustí tráva pod nohama a plášť se jí zachycuje o šípkové keře. Věděla, že je jen pár kroků za ní. Příroda jí to našeptávala. Proto není tolik překvapená.

„Ne,“ přitakala, „dům vypadá opuštěně.“

Otočí se.

„Hildo,“ přikývne přichozí.

„Perenello,“ odpoví stejně strojeně.

Perenella vypadá jako její pravý opak. Zatímco z Hildy dýchá mládí, svěžest a radost, Perenella je od pohledu chladná a odtážitá. Má pichlavé černé oči, které Hildu odjakživa děsí. Kdyby byla květinou, byla by *carduus acanthoides* – uschlým a nepřístupným bodlákem.

„Ukaž, zkusím to,“ nabízí se Perenella.

Hilda ustoupí stranou a pustí ji ke dveřím. Perenella odepne z koženého pásku svazek klíčů. Jsou různě dlouhé, každý vypadá jinak, některý je jednoduchý, jiný zdobený. Jeden je dokonce ze zlata. Perenella se svazkem chvíli probírá, než najde ten, který hledala. Vloží klíč do zámku. Hildě připadá malý, rozhodně ke dveřím už od letného pohledu nepatří. Ozve se však cvaknutí a dveře se s hlasitým zavrváním otevrou.

Perenella s Hildou si vymění krátký pohled a jako na povel společně vejdou dovnitř. Apotéka voní vším možným – od sušených bylin až po čerstvě naleštěné cínové kotlíky. Je od podlahy ke stropu přecpaná zbožím. Mačkají se tu stohy knih s regály plnými

přísad do lektvarů. Kouzelné rostliny a byliny visí ve svázaných trsech od stropu dolů a v ostrém podzimním vzduchu, který dovnitř vpustily, se houpají ze strany na stranu. Po Agnes není ani stopy.

Udělají další krok a ozve se nečekaný zvuk.

Cvaknutí následované dlouhým táhlým tónem připomínajícím zvon. Obě se po zvuku otočí právě ve chvíli, kdy se na stoličce uprostřed místnosti samovolně otočí obrovské přesýpací hodiny. Úplně samy se pochopitelně neotočily, neboť to hodiny zpravidla neumí. Otočilo je něčí kouzlo. Jsou velké, postavené z kostí, přesýpají se v rozevřené lidské čelisti.

„Nesahej na to,“ vyhrkne Hilda, ale Perenella jejího varování nedbá a hodiny zvedne, aby si je lépe prohlédla. Nic se však nestane. Písek se v nich sype dál.

Musí je vzít oběma rukama. „Jsou nezvykle těžké. Zajímalo by mě, co se stane, když je znovu obrátím.“

„Na to zapomeň. Bez zbytku covenu už na nic nesáhneš.“

Perenella protočí oči a postaví hodiny zpátky na místo. „Nebud tak prudérní, květinko.“

Obě se po apotéce rozhlédnou, jestli neukrývá další záhadu. Hlavami se jim honí to samé. Agnes neodešla ve spěchu, všechno vypadá docela obyčejně jako každý jiný den.

„Nelíbí se mi to,“ šeptá Hilda vyplašeně, „něco se tu stalo. Něco... zlého...“

Perenella nic neříká, rty stáhne do úzké linky, možná cítí to stejné. Zbytky magie, které se vznáší ve vzduchu. Poletují kolem jejich hlav, neviditelné, přesto přítomné.

„Musíme varovat ostatní.“

A tak se taky stane. Když se venku za okny začne stmívat, do Apotéky postupně dorazí další čtyři čarodějky. Nejdřív vejde Hazel, mhouří oči za kulatými pracovními brýlemi a z náprsní kapsy

jí vykukují tři hladová ptáčata, která jednou rukou krmí červy. Následuje ji Edwina – útlá zádumčivá dívka s bledým obličejem a příliš utaženým drdolem. Pozdraví jen přikývnutím. Dřív než Sybil vejde do dveří, slyší z dálky cinkat nespočet jejích náramků, řetízků a drobných penízků přišitých na nabíraných šatech. Olwyn dorazí jako poslední, její cestovní oblečení sestavené z kožených kalhot a vesty napovídá, že se vrátila z výpravy. Přes záda má přehozenou kuši a u pasu dýku. Perenella od ní odvrátí zrak, přehlíží ji. Seřadí se v kruhu okolo přesýpacích hodin a nic neříkají. Rozestupy mezi nimi jsou přesně vyměřené, o to víc vynikne prázdné místo, které po sobě Agnes zanechala.

„Svolala jsem vás, sestry, ze zjevného důvodu,“ zahájí setkání Hilda. Je nejistá, hlas se jí nepatrně třese, obvykle se drží stranou. Nikdo však nedává najevo, aby zmlkla a přenechala řečnění jiným.

„Sestra Agnes zmizela,“ pokračuje. „A jejímu zmizení předcházelo zlé znamení. Dnes ráno všechny moje rostliny...“ hlas se jí zadrhne v krku, „... uhynuly.“

Čeká uchechtnutí, možná nějaké námitky, ale ostatní mlčí. Jejich výrazy napovídají, že její obavy berou vážně. Dokonce je sdílí.

„Zvířata se splašila,“ zamumlá Hazel. „Od rána se nedají uklidnit.“

„Za branou mám dvanáct podřezaných kohoutů,“ přidá se Perenella.

Sybil se dramaticky nadechne. „Mé předpovědi jsou poslední dny... temnější a temnější. Svírá se mi srdce...“

Hilda se zatváří soucitně. „Ale ovšem, to musí být strašlivé.“

Chlácholivě jí stiskne ruku a Sybil se vděčně usměje.

„A vy? Viděly jste něco?“ přeruší je Hazel s podezřívavým pohledem upřeným na Edwinu a Olwyn.

„Ne,“ odpoví Edwina příliš rychle. Nepřizná svou ztracenou moc.

„Ne,“ zalže Olwyn. Nepřizná svou vidinu.

Hazel jejich odpovědi nepřesvědčí. Ale je jediná, kdo si očividných lží všímá.

„Všichni se shodneme, že se něco děje a že načasování není náhoda,“ ujme se slova Perenella. „Dnes v noci, kdy je hranice mezi světy nejtenčí, kdy máme obnovit naše ochranná zaklínadla, jedna z nás zmizí? Není to očividné?“

„U Bohyně, už zase,“ zaúpí Olwyn a protočí u toho oči.

„Olwyn...,“ sykne Hilda prosebně. Chce zachovat přátelskou atmosféru a ví, že už tak balancují na tenkém ledě.

„Promiň, říkala jsi něco?“ chytne se toho Perenella okamžitě.

„Už zase začínáš,“ obviní ji Olwyn. V očích jí jiskří.

„Nebudu na rozdíl od jiných předstírat, že svět je růžový nadýchaný obláček plný lásky a radosti,“ oboří se Perenella. „Lovci čarodějnic...“

Ozve se několik unavených hlasů najednou. „Perenello!“

„... jsou skutečný a stále trvající problém!“ dořekne zvýšeným hlasem. „Zapomněly jste, jak se smrtelníci chovali k našim matkám?“

„Samozřejmě že ne,“ ujistí ji Edwina.

Olwyn se před očima mihne dnešní vidina – sedm žen houpačících se na stromě. Sedm čarodějek. Jejich sedm předchůdkyň.

Hilda ji podpoří. „Nikdo z nás nezapomněl.“

Ostatní kromě Olwyn přikývnu.

„Co když se vrátili?“ zeptá se Perenella a očima přejíždí po celém kruhu. „Co když nás teď jednu po druhé loví?“

„Není možné, aby se do Hvozdu dostal jakýkoliv smrtelník. Ne bez našeho vědomí.“

„To nevíte.“

Hazel zůstává pragmatická. „Co ochranná zaklínadla? Pravidelně je přece obnovujeme. Měla by zůstat neprolomitelná.“

Perenella zahučí: „Vidíš? *Měla by*... měla by! Ale co když ne?“

„Dvanáct mrtvých kohoutů neznamená, že po nás jde lovec čarodějnic,“ pochybuje Edwina.

„Ale zní to jako bazilišek,“ neodpustí si Hazel jízlivou poznámku.

Slova se opět ujme Hilda. „Sestry, vraťme se k tomu, co se stalo s Agnes.“

Všechny se na okamžik odmlčí a znovu se zadívají na hodiny. Písku na dně přibylo.

„Děsí mě,“ zamumlá Sybil s očima přikovanými na hodiny. „Jsou... něco s nimi není v pořádku.“

„Souvisí to nějak s Agnes a jejím zmizením?“ zeptá se Olwyn napůl sama pro sebe. „Dala je sem ona? Dal je sem její únosce? Co se stane, až čas vyprší?“

„Agnes je pryč,“ zopakuje Hilda, „její familiár taky, ale všechny svoje věci tu nechala. Nic nenasvědčuje tomu, že by ji odtud někdo odvedl násilím, ale taky všechny víme, že by jen tak neodešla. Zdá se mi více než pravděpodobné, že se jí něco stalo.“

mlčí, všechny souhlasí. Opravdu to tak vypadá.

„Myslíte, že bychom měly...“ Hilda zaváhá, následující slova se jí neříkají snadno.

„Rozhodně ne!“ odmítne Olwyn dřív, než stačí větu doříct.

„... varovat Bohyni,“ dořekne přesto Hilda.

Rozhostí se další ticho. Jde poznat, že některé na tu možnost už pomyslely, ale nikdo se neodvažuje nic říkat.

„Bohyně se o tom nesmí dozvědět,“ prolomí Olwyn mlčení. „Dokud nezjistíme, co se s Agnes stalo, dokud nevyčerpáme všechny možnosti, jak ji dostat nazpátek, nebudeme ji znepokojovat, souhlasíte?“

Všechny přikyvují, kromě Hildy. Ta se tváří dotčeně. Vždycky k Bohyni utíká pro pomoc jako první. A pak Sybil položí nejdůležitější otázku ze všech. „Kdo z nás vlastně viděl Agnes naposled?“

Věštba je jednou z nejvrtkavějších odnoží magie.
Pro mnohé odhalení tajemství budoucnosti představuje
až hříšné pokušení. Ať se rozhodnete pro věštbu
z čajových lístků, nebo pro výklad karet – varuji vás.
Ne každá předpověď se naplní, jak očekáváte,
a ne všechny vize se dají zvrátit.

*úryvek z knihy Podivuhodný grimoár od Edwiny Prozíravé,
kapitola druhá: Ozvěna věcí budoucích*

PŘÍBĚH PRVNÍ

NA ŠÁLKU ČAJE

Jeden nikdy neví, kdy nastane ten nejvýznamnější den jeho života. Dny, o nichž si většinou sami myslíte, že budou důležité, nakonec nikdy nepřekonají očekávání, kterým je ve své mysli vystavíte. Nakonec jde totiž právě o ty obyčejné všední dny, ty, které začínají docela normálně. Právě takové se stanou těmi nejvýznamnějšími. Pro Sybil však od dětství platila jiná pravidla.

Narodila se s darem, který jí mnozí záviděli, s darem jasnozřivosti, jenž jí dokonce dal jméno. Nebylo to žádné překvapení – ostatně patřila k silné pokrevní linii, ve které se každých dvacet let narodila alespoň jedna žena se schopností vidět budoucnost.

Její matka, Morgana Jasnozřivá, měla první předtuchu o narození své dcery dobré tři roky dopředu. Věděla, že se narodí za úplňku o Beltainu a přijde na svět za burácení první jarní bouřky. V životě čarodějek náhody neexistovaly a už vůbec ne tehdy, pokud šlo o čísla a magická data. Proto před jejím početím pila ve velkém odvary na podporu magického nadání a tu a tam si vypomohla

zakázanou tinkturou. Naneštěstí se nedožila dne, kdy se dar její dcery poprvé projevil – nebo se o tom nikdy nedozvěděla.

Ve skutečnosti ale měla malá Sybil předtuchy už od svého narození a první měsíce na tomto světě proplakala. Stále dokola se jí totiž zjevoval obraz mrtvé matky. Neuměla však pochopitelně své obavy jako novorozenec dávat najevo, a tak ustavičně plakala. Řvala, co jí maličké plíce stačily, ale protože jí nikdo nerozuměl, zaplatila Morgana životem a svou dceru nikdy neviděla vyrůstat.

Sybil nikdy během dospívání na magii nenahlížela jinak než jako na dar. Vnímala ji jako své poslání. Někdo se narodí se silnými rukama, aby se stal kovářem, jiný zase s překrásným hlasem, aby se svět mohl zaposlouchat do jeho zpěvu. Ona se narodila s třetím okem, aby nevinné mohla varovat před nebezpečím a nerozhodným pomáhala najít cestu.

Celý její život šel jako po másle. Rostla do krásy, byla chytrá, oblíbená a snadno navazovala dobré vztahy. Vychovával ji ten nejmilejší tvor v širém okolí – satyr Ambrose, dobrý přítel její matky. To on ji po její smrti odnesl do Hvozdu, kde se o ni staral jako o vlastní. Naučil ji astronomii, společně každou noc sledovali noční oblohu a Sybil si nechala vyprávět příběhy hvězd a souhvězdí pořád dokola.

Žili v domě ukrytém mezi stromy, daleko za hradbami města. Ambrose měl rád svůj klid a s oblibou říkal, že si ruchu města užil v mládí. Sybil se nikdy nedozvěděla, kolik mu bylo vlastně let, protože v tomhle rád lhal a jeho historky se neshodovaly, zejména po několika džbánkách vína. Když však četla budoucnost z jeho dlaní, poznala, že je starší než většina obyvatel Hvozdu.

Na rozdíl od Ambrose však po lidské společnosti toužila a vyhledávala ji. Našla si proto ve městě práci v místní čajovně, kterou vedla elfka Maret. Objevila se jí ve vizi náhle jednoho dne ráno,

když pro sebe a Ambrose vařila konvičku čaje. V jednu chvíli zalévala horkou vodou bylinnou směs z Hildiny zahrádky, ve druhou se jí před očima vynořil Maretin obličej a voda z hrnečku rázem stékala po stolu až na zem. Čaj už nedodělala, nechala ho tam stát a vyběhla ven. Běžela celou cestu až k čajovně *Ještě doušek* a na její dveře bušila s takovou vervou, že se otrásaly okenní tabulky v rámu.

„Co to u všech bohů vyvádíš, divoženko?“

Maret jí otevřela ještě v noční košili a se spletenými vlasy. Zřejmě se právě probudila. I tak vypadala nádherně, za což vděčila elfí krvi a taky dobře utraceným stříbrným za bylinné odvary, ve kterých se denně koupala. Působila o dobrých sto dvacet let mladší, než ve skutečnosti byla.

„Přišla jsem u vás žádat o práci!“ vysvětlila Sybil a nedokázala skrývat míru nadšení.

Elfka povytáhla dokonalé a děsivě symetrické obočí. „O jakou práci? Já nikoho nehledám. Tak běž ze spánku rušit někoho jiného.“

Už se chystala zavřít dveře, ale Sybil dovnitř rychle strčila nohu. Maret se zamračila.

„Nechci vás zdržovat, slečno Maret,“ dušovala se. „Ale zastanu jakoukoli práci. Můžu umývat stoly, obsluhovat nebo vařit čaje.“

„Moje čaje?!“ vyjekla Maret. „Myslíš si, že příprava čaje je snadná? Že ji zvládnou dětské ruce? Nech mě hádat. Patříš k těm barbarským nadutcům, co si myslí, že stačí zalít lístky máty horkou vodou a mají hotovo. Čaj je božský nápoj! Obřadní nápoj! Naučit se správnou techniku přípravy chce roky práce. Za moje nálevy jsou zákazníci ochotni zaplatit víc než pár měďáků, divoženko. Neokrádej nás obě o drahocenný čas.“

Tentokrát jí Maret skutečně zabouchla před nosem, a než se Sybil nadechla, zírala do zavřených dveří. Odmítnutí ji však

nemohlo odradit. Toulala se městem celé hodiny, poslouchala útržky cizích rozhovorů a prohlížela si zboží u trhovců, dokud čajovna neotevřela pro zákazníky. S úderem posledního zvonu ohlašujícího poledne vešla dovnitř.

Podnik voněl po tolika vůních, až se jí zatočila hlava. Mnohé z nich jí byly blízké a povědomé, připomínaly jí lesy okolo jejich domu a lahvičky s usušenými lístky, které s Ambrosem vlastnoručně trhala. Jiné nedokázala identifikovat, ale na první přičichnutí se podobaly hřejivému objetí. Spousta vůní však byla neznámá, zcela nová, dokonce snad exotická.

Uvnitř panovalo příjemné přítmí. Prostoru vévodil velký dřevěný pult, za kterým postávala Maret a zády k ní něco krájela. Za ní ve vysokých policích byly seřazené skleněné dózy s bylinnými směsmi. U pultu měla připravené čtyři vysoké židle pro zákazníky, kteří přípravu čaje sledovali rádi zblízka. Ostatním sloužilo pět kulatých stolků v přední části kavárny s pohodlnými židlemi a vzadu tři nízké stolečky za propustným korálkovým závěsem, u kterých se podle všechno čaj popíjel vkleče na nadýchaných polštářích. Okna zakrývaly brokátové závěsy, a tak jediné světlo uvnitř vytvářely plápolající svíčky ve svícnech na zdi.

Sybil popošla o několik kroků vpřed a dřevěná podlaha zavržala.

„Vítejte v čajovně Ještě doušek, posadte se, hned vás obsloužím,“ přivítala ji Maret přes rameno.

Zamířila k baru a posadila se na jednu z vysokých židlí. Maret dokrájela nějaký oranžový kořen, napěchovala ho do sklenice a otřela si ruce do hadru. Otočila se na Sybil s úsměvem od ucha k uchu, který jí okamžitě stekl po obličeji.

„Co pro vás... to jsi zase ty,“ povzdychla si. „Říkala jsem ti, že nemám zájem. Běž si po svých.“

„Přišla jsem si dát čaj,“ opáčila Sybil.

Maret si povzdychla docela stejně jako Ambrose, když ho něčím dráždila. Chřípí nosu se jí chvělo, ale Sybil žádnou hrůzu nenáháněla. V tom byla prostě paličatá. Když si vzala něco do hlavy, vždycky dosáhla svého. Dříve či později. Maret vypadala, že bude ten druhý případ.

„Máš peníze?“

„Mám.“

„Tak jaký čaj by sis dala?“

Sybil předstírala, že se zamýšlí. Na zdi za pultem visela břidlicová deska, na které byla napsaná denní nabídka, ale moc moudrá z ní nebyla. Všechny čaje měly podivné názvy jako: *Ranní kapka rosy*, *Sametové pohlazení* nebo *Klid v duši*. Nic konkrétního se o jednotlivých směsích nedozvěděla a Maret nevypadala, že by měla chuť jí něco vysvětlit.

„Nemáte tam něco jako *Hledám práci*?“ zkusila nevinně. „Třeba trocha heřmánku s kapkou štěstí?“

Elfka nedala najevo, že by její vtip brala v potaz. „Ještě chvíli a možná ti uvařím *Lehčí jed pro divoženky*.“

„Tak já bych zkusila *Vřelé objetí*.“

„Jak je libo.“

Maret začala s přípravou čaje a Sybil hned pochopila, co myslela tím obřadem. Než nalila vodu do konvice, několikrát ji přelila z jedné nádoby do druhé. Něco při tom elfsky prozpěvovala. Pak z police sundala několik skleněných dóz a dřevěnou lžičkou z nich odebrala část suchých bylin. Vážila si je na velkých mosazných vahách.

Sybil ji fascinovaně pozorovala, nechtěla, aby jí ušel jediný krok, a proto si ani nevšimla skupiny zákazníků, kteří mezitím dovnitř vešli a posadili se ke stolku u zdi.

Směs bylin si Maret připravila do plátýnka, které upevnila k hrdlu roztomilé keramické konvičky. Když jí začala bublat voda ve velké

konvici na ohni, popadla kus hadru, obalila si ruku a konvici sundala. Nechala ji nějakou chvíli chladit a teprve potom zalila čajovou směs v keramické konvičce. Otočila maličké přesýpací hodiny u pokladny. Nechala čaj stát, hodiny přesýpat a šla obsloužit zákazníky u stolku.

Sybil mezitím sledovala, jak se bylinky v konvici louhují. Do vody vypouštěly zlatavé paprsky připomínající letní slunce. V tom pohledu bylo něco neuvěřitelně uklidňujícího.

„Dobré poledne, jak se dneska máme?“ vítala Maret své zákazníky.

U stolku se mačkala jedna mladá elfka a dvě trpaslice.

„Ani mi nemluv, na záhonu je tolik práce!“ stěžovala si okamžitě jedna z trpaslic. „Toho plevelu letos! A těch mrňavých škůdců. Celej den se tam oháním, celej den!“

„Sotva si najdeš čas, aby ses utrhla na šálek čaje, že ano?“ dobírala si ji Maret.

„To víš, že na šálek čaje mám chuť vždycky. Co jiného by mi na světě dělalo radost?“

„Takže jako obvykle, dámy?“ zeptala se Maret a všechny tři přikývly. „Výborně, hned budu u vás!“

Vrátila se za pult a plynule přešla k dokončení čaje. Hodiny právě dosypaly. Na vteřinu přesně oddělala z nálevu plátýnko s bylinkami a vysypala ho do velké keramické nádoby vedle umyvadla. Potom zpod pultu vytáhla zlatý zdobený tácek, postavila na něj podšálek i s hrníčkem, keramickou konvičku a vyrovnala k nim malou lžičku. Z velké dózy s medem odebrala do malé mističky a do jiné nalila trochu mléka. Pak tácek posunula před fascinovanou Sybil a z velké výšky jí nalila první šálek čaje.

„Nejlépe chutná samotný, ale pokud něco z toho *potřebuješ*, tak opatrně, ať nezměníš jeho chuť.“

Sybil poděkovala a vděčně hrníček sevřela oběma rukama. Byl příjemně horký.

Maret se vrátila k ostatním zakázkám a kmitala za pultem s neuvěřitelnou přesností. Než připravila objednávku pro tři ženy u stolku, přišli další zájemci.

Jeden zarostlý muž vypadající jako kozel si objednal dýmku a schoval se do nejzapadlejšího koutu v čajovně. Jiní dva zákazníci – zjevně pár – si sedli do opačného koutku, celou dobu se drželi za ruce, mlčeli a tvářili se tragicky. Až k pultu cítila jejich utrpení. Zlomené srdce.

Píchlo ji v hrudi i za ně. Nevěděla, jaké to je mít zlomené srdce doopravdy, ale spoustu nešťastnic a nešťastníků vnímala. S nenaplněnou láskou to bylo stejné jako se zlobou – obojí umělo srazit na kolena i ty nejsilnější.

Zákazníci jí připadali neuvěřitelně neokoukaní a zábavní. Ne že by ve městě trávila tak málo času, ale obvykle ostatním kolem sebe raději nevěnovala tolik pozornosti. Čím víc vjemů, tím víc nevyžádaných vizí, které by musela řešit. Jistě, nikdo jí to nenařizoval, tedy ne přímo, mohla si své předpovědi nechávat pro sebe a nikomu je nesdělovat. A někdy tušila, že by vážně měla, protože se obracely proti ní a nakonec skončila jako ta špatná, co přinášela zprávy, o které nikdo nestál. Ale Bohyně ji předurčila, dala jí dar, kterého si vážila. Lhala by, kdyby se snažila tvrdit, že jí jeho moc nepřišla opojná. S magií to však bylo jako s každým jiným vztahem – jednou se cítila na vrcholu, mocná a nezničitelná, jindy se propadla do chmurných dnů a každé kouzlo ji vyčerpávalo až na dřev.

První doušek čaje chutnal jako pohlazení. Druhý ji zevnitř zahřál a třetí ji objal. Než konvičku vypila, cítila se šťastná. Na jazyku jí něco tančilo, malá nezaměnitelná jiskřička. A pak pochopila.

„Vy do těch čajů přidáváte magii!“ zašeptala překvapeně přes pult.

Maret povytáhla obočí. „Nevím, o čem to mluvíš.“ Ale koutek úst jí nepatrně zacukal.

O elfí magii toho příliš nevěděla. Něco málo se dočetla v knihách při studiu, ale nikdy neměla možnost se žádného elfa napřímo zeptat. Vědělo se o nich, že si bedlivě střeží soukromí a o své znalosti se nedělí. Předpokládalo se, že jejich magie je prastará a silně spjatá s přírodou. Někteří říkali, že dokonce vládnu větru, vodě, zemi a ohni, ale jiní to vyvraceli s přesvědčením, že tu pověru o sobě roznesli sami elfové, aby nepřátelům naháněli strach. Ať to bylo jakkoli, Maret do čajové směsi ždíbec magie přidala, a pokud Sybil mohla soudit podle spokojených výrazů ostatních, nešetřila ani na jejich konvičkách.

„Bylo to výtečné,“ poděkovala za čaj. „Kolik vám dlužím?“

„Dva měďáky.“

Sybil mince vytáhla z kapsy. Elfka je beze slova přijala a otočila se k mytí nádobí.

„Pořád platí, že bych tady chtěla pracovat,“ vyhrkla Sybil. „Tohle místo je kouzelné.“

„A bude kouzelné i bez tebe,“ odsekla Maret. „Rozhlédni se kolem, nepotřebuju ruce navíc.“

„Co když si budete chtít někdy odpočinout?“

„Za tři sta dvacet sedm let, co tenhle podnik vedu, jsem odpočinek nepotřebovala.“

„No právě, není na něj už ten správný čas? Podle mě si ho zasloužíte.“

„Má pravdu, Maret!“ vložila se do jejich hovoru trpaslice. „Jeden by měl umět oddělovat práci a volný čas. Všichni víme, že jsi v tom neschopná.“

Maret po ní šlehla divokým pohledem. „Ještě ji v tom podporuj!“

Sybil se na trpaslici vděčně usmála. „Maret, můžu vám říkat Maret, že ano? Jak bych to jen řekla... my dvě máme společnou cestu,“ vysvětlila elfce, která už byla natolik vytočená, že založila ruce v bok. „Možná tomu zatím nevěříte, ale naše osudy se mají proplést. Vím to.“

„Nepovídej.“

„Rozumím vašemu ostychu. Počkám, až mě budete chtít do svého života vpustit,“ ujistila ji Sybil. „Přijdu klidně každý den, pokud to bude potřeba.“

„To vážně není nutné...,“ pokusila se Maret odporovat.

„Tak na viděnou zítra.“

Sybil se rozloučila i s ostatními a vyšla ven z čajovny. Zaslechla za sebou Maretin šepot, znělo to jako *to je pošuk*, ale hlavu si s tím nelámala. Zvykla si na různé způsoby posměchu nebo urážek, pro své okolí byla divná, předpokládala, že je povětšinou nějak dráždí její způsob vyjadřování. Hlavu si s tím nelámala, na obavy z toho, co si o ní kdo myslí, neměla prostě energii. Soustředila se jen na to dobré kolem sebe.

Zamířila z čajovny rovnou do místní apotéky. Prošla středem města po hlavní ulici, chvíli se kochala věšteckými koulemi, které našla u jednoho ze stánků na tržišti, ale nakonec si koupila jen bochánek z žitné mouky u místního pekaře. Přes výlohu knihkupectví Pergamen & Brk zamávala Edwině, která za sklem zrovna instalovala výzdobu k příležitosti oslavy jarní rovnodennosti. Vlastně jen mávala prstem ve vzduchu a girlandy se věšely samy tak, jak ukazovala. Edwina jí zamávala nazpátek a girlandy náhle změnily směr, omotaly se jí kolem nohou a nedostatek rovnováhy ji svalil k zemi.

Sybil se zdržela jen na tak dlouho, aby se ujistila, že je v pořádku, a pak raději pokračovala dál.

Měla bezcílné toulání po Hvozdu ráda. Město stálo uprostřed lesů, z jedné strany ho objímala řeka, z té druhé zase vysoké kopce. Uprostřed ho křižovaly široké dlážděné ulice, lemované zděnými domy s doškovými střechami, krámkami a krčmami. Blíž k hradbám pak sídlili řemeslníci a drobní živnostníci. Jejich domy byly o něco chudší, většinou ze dřeva, ale i tak pěkně udržované. Nejchudší obyvatelé pak bydleli přímo u hradeb v malých čtvrtích. Povětšinou to byli ti, kteří neměli celoroční stálé zaměstnání a nemohli si dovolit lepší bydlení.

Stávalo se, že v takových podmínkách se k sobě jednotlivé rasy přimkly a vytvořily tak samostatné čtvrti, kde žili pospolu gnómové, trpaslíci nebo skřeti. Hvozd se však v posledních letech rozrůstal a spousta nově příchozích zakládala malé osady za hradbami v lesích.

A pak tu byly ony, čarodějnice, dcery noci. Jejich domovy stály na pečlivě vybraných místech – tvořily pospolu sedmicípou hvězdu, která celé město obepínala a plnila ochrannou funkci. Sybil to považovala za nucené vyhnání, a proto se nemohla dočkat, až získá místo v čarovně. Musel to být její úděl. Určitě byl. Netrápila ji otázka, jestli místo získá, ale spíš *kdy*. Její vize se nikdy nemýlily.

Cestou do apotéky si prozpěvovala, div si radostí nepovyskočila. Vešla dovnitř krámku a do nosu ji udeřil silný zápach.

„No fuj,“ neodpustila si pohoršení.

„Já ti dám fuj,“ obořila se na ni Agnes naoko. Vyšla zpoza pultu a krátce Sybil objala. „Co tě sem u všech bohů přivádí?“

„Nemůžu se jen tak zastavit?“ opáčila Sybil a byla upřímně ráda, že ji vidí. Agnes voněla jako cínový kotlík, vlhké zdi a půlnoční čerstvý vzduch. Vždycky ji vnímala jako starší sestru, ačkoliv je dělil jen rok.

„Ale jistěže můžeš, jen to neděleš dostatečně často na to, abych se nepodivovala.“

„To abys byla pořád ve střehu,“ usmála se. „Ale teď vážně, co to tu tak páchne? To se nedá vydržet.“

„Pojď, ukážu ti to.“

Nechala Agnes, aby ji zavedla do zadní části Apotéky. Za prodejnou přecpanou od podlahy ke stropu regály byly ještě dvě menší místnosti – sklad plný beden a lavorů s ingrediencemi a laboratoř, ve které Agnes ve volném čase pracovala. Právě tam ji za těžký závěs a cedulku VSTUP VEŘEJNOSTI ZAKÁZÁN vzala.

V malé zšeřelé laboratoři stál jeden kulatý stůl a na něm dokola šest kotlíků, pod kterými plápolaly fialové plamínky. Z kotlíků vzhůru stoupaly obláčky páry, zatímco jejich oranžový obsah samomíchaly dřevěné lžíce. Otočily se dvakrát dokola a pak jednou nazpátek. Kotlíky si poskakovaly na místě a vypadaly spokojeně. Puch v místnosti byl k nevydržení, Sybil připomínal zkažená vejce na kupce hnoje.

„Čerstvá várka povzbuzujícího lektvaru,“ vysvětlila Agnes pyšně. „Nová receptura. Myslím, že je zatím moje nejsilnější.“

„Nebo minimálně s nejsilnějším odérem,“ utrousila Sybil. „Tohle by porazilo i trola.“

„Máš fajnověj nosíček,“ ohradila se Agnes a zase závěs zatáhla.

Vrátily se společně do prodejny. Sybil si všimla drobné víly poletující okolo sušených bylinek visících v trsech ze stropu.

„Až budete chtít něco sundat, dejte vědět,“ pobídla ji Agnes zvesela a stoupla si za pult. Víla ostýchavě přikývla a očima střelila k tříhlavému hadovi stočenému vedle pokladny.

Agnes si toho pohledu všimla. „Nebojte, je neškodný. Krmí se jen na myších v lese.“

Víla nevypadala ani trochu přesvědčeně. Znovu se na hada nedůvěřivě podívala a odletěla o kus dál.

„Tak co tě přivádí?“ obrátila se Agnes zpátky k Sybil. „A neříkej, že jdeš opravdu jen kolem. To by bylo poprvé.“

„Mám prosbu,“ připustila.

„Sem s tím.“

Sybil se rozhodla, že bude upřímná. Neměla koneckonců co skrývat. „Znáš tu čajovnu na náměstí?“

Agnes se zamyslela. „Tu s tím nesmyslným názvem?“

„Ještě doušek,“ přitakala Sybil. „Jako že nikdy ti nestačí jen jeden a chceš vždycky další a další, chápeš? To je jedno...,“ mávla rukou. „Jde o to, že tam chci pracovat. Měla bych. Tedy musím.“

„Musíš...?“

„Měla jsem vidinu.“

„Ach tak.“

„Jenže majitelka je trochu... řekněme... nepadly jsme si do oka.“ Sybil se nejistě ošila.

Agnes se zasmála. „Tys někomu nepadla do oka? Ale prosím tě.“

„Nedobírej si mě.“

„Já si tě nedobírám,“ ujistila ji, ale koutky úst jí cukaly. „Proč tam chceš pracovat, když jste si nepadly do oka?“

„Nechci,“ opravila ji. „Tedy vlastně chci, asi... Prostě tam budu pracovat, vím to. A potřebuju s ní vycházet.“

„Dobře, rozumím. Jak ti můžu pomoci? Chceš špetku okouzujícího lektvaru, abys ji získala na svoji stranu?“ navrhla. „Jen *kapku štěstí*?“

„Ne, ne, to určitě ne!“ zavrtěla rázně hlavou. „Žádné podvádění.“

„To není podvádění,“ nesouhlasila s ní Agnes, „je to magie.“

„Byl by to osobní prospěch,“ zdůraznila Sybil. „Nemáme povolená kouzla pro osobní prospěch.“

„Záleží na úhlu pohledu.“ Agnes jiskřilo šibalsky v očích. „Říkala jsi něco o vidině, ne? Tvoje předpovědi se přece nemýlí. Pak tam pracovat musíš a je to v zájmu obecného blaha. Žádný osobní prospěch.“